

ся че тя глѣдамъ още: Колко бѣше ра-
 достна, че щеше да възлѣзешъ на единъ
 толкози свѣтлж каляскж! Сыромахъ азъ
 плачахъ горко, като видѣхъ че ся раздѣ-
 ляше на далѣчь отъ насъ, както една
 свѣткавица. Тогава бѣше твърдѣ малка.
 Оттогава колко си пораснала! Слава
 Богу че ты найдохъ толкози благъ мощна
 (здрава, ягка) и толко добрѣ! невъзмо-
 жно бѣше да ты познажъ сега. Нева е
 прославленъ Богъ, сестро моя, че ны у-
 достои да ся съберемъ пакъ. Нъ увы
 Каквы разны чювствованія обладавать
 душиж ми! Радость-та дѣто ты видѣхъ;
 жялость та че ся научявамъ съ увѣренно-
 сть за емъртъ-тж нашего отца, кое-то
 безъ да знаяхъ, оплакахъ го по-напрѣдъ
 зачто-то нмахъ нѣкакъвъ слухъ за него,
 притѣснявать мя и раздира ся сърдце-то
 ми. Ахъ, любезна сестро! невъзможно
 е да повѣрвашъ, колко горчивины прѣка-
 рахъ, дѣто не приемахъ никакво извѣ-
 стіе отъ баща си. Добрый онзи чело-
 вѣкъ, кому-то мя бѣше повѣрилъ, научи
 мя художество то си.